

környéken lévő s mostanig még érintetlen maradt tölgyeseket, sőt a legelésző marhát is a tavalyinál nagyobb veszedelemmel fenyegetse, miért is ily esetben az illető erdőhivatal részéről még ideje korán talán némi óvintézkedések igényeltetnének.

Mély tisztelettel:

Piso Cornél S.,
m. kir. erdőgyakornok.

A f a p i a c z r ó l .

Közli: Bedő Albert.

Budapest, februárhó 20-án

A fapiacz helyzete javuló irányban kezd alakulni, e változás azonban annyiban nem teljesen megnyugtató, mert egészen váratlanul jött s így állandóságához is némi kétely fér. Tények igazolják egyébiránt, hogy faüzelet utóbbi időben Németországfelé élénkület nyert s fenyőfából nagyobb szállítványok lettek oda kiküldve. E körülmény, szemben a még függő vám- és tarifa kérdéssel, melynek megoldásától különben joggal várhatunk könnyítést, minden esetre jó hatással van az üzleti viszonyok kölcsönös javítására, s ezt talán nem kis részben köszönhetjük jelenleg a hozzánk gyakran mostoha időjárásnak is, mely hidegével s jegével az orosz és svéd fák nagyobb tömegét távoltartván, a német vásárlókat hozzánk utalta.

Belföldi fapiaczunkon szintén oly viszonyok jelentkeznek, melyek a faüzlet ez évi jövőjét kedvezőnek ígérk, s ez, ha bár az árak lényeges emelkedését most nem is helyezi kilátásba, de mindenesetre bizalmat nyújt arra, hogy az eddig összegyűlt s a kiszállításra kedvező téli időjárással tovább szaporodó készletek itthon is vásárlókra számíthatnak.

Mint a fapiacz ügyével összefüggő kérdéseket meg kell említenünk a liptóujvári m. kir. erdőhivatal fenyőfatermésének 10 évre való eladását, s a szegedi fakereskedők emlékiratát.

A lipitújvári anyagok eladására az új árverés, miután a m. é. október 14-én megtartott ajánlati tárgyalás eredménye nem volt kielégítő, jövő márcziushó 16-ára lett kitűzve és Besztercebányán a m. kir. jószágigazgatóságnál fog megtartatni. Az eladás alternatív van tervezve, és pedig vagy tővön, vagy a raktárból. Kereskedő körökben rendkívül nagy érdeklődéssel várják az itt fenforgó tömeges eladás kérdésének mikénti megoldását, melyet különösen fokoz az, hogy a jelentékenyebb fakereskedők egy része tővön kívánja a fát megvenni, míg mások ismét a raktárból való eladást sürgetik; hogy mely irányban lesz a megoldás, ez nézetünk szerint igen természetesen attól függhet, hogy különben egyenlő üzleti biztosság mellett a tővön, vagy a raktárból való eladás biztosit-e a kincstárnak több jövedelmet.

A szegedi és hozzájuk csatlakozott más tiszavidéki fakereskedők emlékirata, mely a múlt évi decz. 21-én Szegeden megtartott fakereskedőgyűlés kifolyása, s melylyel a kormány segélyét kéri: több részről és a napilapokban is komolyabb figyelmet nyert; megérdemli azért hogy mi is megemlékezzünk e helyen róla. Részünkről mindazon helyes figyelmet, mely erdőgazdaságunk és fapiacunk érdekei iránt tapasztalható, kettős örömmel fogadjuk, mert ez éppen nem alárendelt jelentőségű oly országban mint nálunk, hol az erdők becsét és értékét, bár mennyit beszéljenek is róla hangzatos szavakkal, tetteleg sohasem tudják vagy akarják érteni és becsülni. Szeretnők azonban hogy az adott figyelem mindig a kérdés lényegének megfelelő mértékben nyilvánuljon, mert oly esetekben midőn aztán elébb utóbb kitűnik hogy még sem minden úgy van a mint elébb gondolták, az ügynek nem sokat használtak az illetők. A szegedi emlékiratban is van több oly dolog, melyről azt mondhatni, hogy eső után köpenyeg; valamint az önérdék védelme is élesebben kitűnik belőle, mint a hogy ez egy nyilvánosan fellépő testületnek megengedhető lehet; hajlandók

vagyunk egyébiránt ezt a szegedieknél menteni azzal, hogy ők a fakereskedelmi viszonyok tetteles átalakulása által csakugyan szorult viszonyok közé jutottak s ezért van hogy kevésbé valának válogatosok a menekvésre szolgáló eszközökben is. Nem lehetvén itt egyébiránt helye a szegedi emlékirat minden pontjával tüzetesebben foglalkoznunk, annak csupán azon részére szoritkozunk, mely jogosult figyelmet érdemelhet. Az emlékiratnak ilyen állítása kettő van: egyik az hogy a kincstár erdélyi és máramarosi vállalkozói a tiszavidéki fapiacz helyzetére befolyással bíró szerződéseiket kellőleg nem tartják meg. Még nem tudjuk hogy mi alapos az állításban és mi nem, de tagadhatlan hogy az állami szerződések pontos megtartását minden honpolgárnak joga van követelni s ezt a szegedi fakereskedők kettős joggal is kívánhatják, és az állam ha alapos az állítás kétségkívül meg is fogja tenni azt, a mi szükséges hogy a kellő rend meglegyen. A másik a differenciális vasuti tarifák útján Galicziából hazánka behozott tömeges fenyőfűrészáru beszállítása. Ez már tökéletesen igaz, s részünkről is már évekket előbb felszólaltunk ez ellen és csak sajnálni lehet, hogy a szegedi kereskedők sem tették korábban. Az e téren való orvoslás szüksége kétségkívüli és tagadhatlanul kívánatos is, hogy a kereskedelmi és nevezetesen a közlekedési ministerium részéről a kellő óvintézkedések megtéssenek, még pedig annyival inkább, mert az is tény, hogy a galicziai faanyagban a fogyasztó közönség nem kap oly jó és tartós árut, mint a magyar erdőkből jött termékekben.

Van azonban a szegediek kérvényének még egy mellesleg odavetett és a bécsi német lapokban is világot látott oly állítása, melyet hallgatással nem mellőzhetünk, s ez az hogy „a kincstár a hazai fapiacz emelésére soha sem volt tekintettel“. A ki ilyent állit, annak jó lenne előbb a dolog mibenlétéről tájékozást szerezni, mert beszélhetnek az avatatlanok

akármit, de az a ki alapos üzleti tájékozással bír, a magyar fapiacz helyzetéről jól tudja, hogy épen csak is a kincstárnak köszönhető az, hogy a magyar fapiacz az utóbbi válságos évek alatt nagyobb veszteségeket nem szenvedett s hogy az árakat jobbra-balra lelicitáló kereskedők egymásnak még tetemesebb kárt nem okoztak, miután épen a kincstár volt az, mely az általa és illetve szerződéses árai által teljesen uralt piacot a nagyobb romlástól megmentette.

Az egyes piacokra vonatkozó ártételeket illetőleg utalunk lapunk utóbbi füzetekre.

Különfélék.

(B.) **A magyar gazdatisztek és erdészek segély- és nyugdíj egylete.** Ezen egyesület alakulása f. hó 10. és 11-én Budapesten a köztelken tartott gyűlésen megtörtént; tetteleg azonban csak a segélyegylet alapszabálya állapítottatott meg, a nyugdíjra vonatkozó szabályzatnak csak tervezete fogadtatott el. A központi és vidéki választmányoknak, mely összesen 70 tagból áll, fele szintén megválasztatott és a vidéki választmányban van egy erdész is Rowland Vilmos főerdőmester személyében; a központi és vidéki választmány másik felét tehát a központban 10, és a vidékre 25 tagot az egyesületbe belépő földbirtokosok közül szándékoznak megválasztani. Az egyesületnek lesznek alapító tagjai, kik 100 frt alapítványt tesznek, pártoló tagjai, kik évi járulékot fizetnek, de segélyre igényt nem tartanak és rendes tagjai, gazdatisztek és erdészek, kik kötelezik magukat 6 éven át évi 5 frt tagsági díjt fizetni. Az alapszabályok szerint az egyesület a következő, nézetünk szerint épen nem correct címet választotta „A magyar korona területén foglalkozó gazdatisztek és erdészek segély- és nyugdíj egylete.” Egyebeket illetőleg utalunk lapunk m. évi XII. füzetében ez egyesület tárgyában adott közleményünkre.

(F.) **Erdei magvakkal tett csiráztatási kísérletek** bebizonyították, hogy magasabb, hidegebb, termőhelyről szár-